

NOSTÀLGIA DE LA INFÀNCIA

Carrers petits, mons gegants,
riures lliures, somriures constants.

Sense presses i sense por,
tot brillava de color.

Jocs senzills, temps etern,
fred suau, estiu i hivern,
tot passava sense pes,
i créixer no importava res.

Crits al vent, tardes d'estiu,
el temps lent, el cel viu,
tot semblava infinit.

I ara queda dins del cor,
una llum plena de calor,
un record dolç i constant,
carrers petits, mons gegants.